

Expedient: 339/16

El Consell Tributari, reunit en sessió de 23 de novembre de 2016, coneixent del recurs presentat per SSG, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 27 d'abril de 2016, la Sra. SSG, presenta recurs contra la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda dictada el 16 de març de 2016 en l'expedient... , mitjançant la qual, disposa desestimar la reclamació formulada contra el procediment de constreyniment tramitat per al cobrament de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica dels exercicis 2010 a 2015, meritat pel vehicle amb matrícula...

2.- La recurrent al·lega que fa anys es va separar del seu marit qui es va quedar amb el vehicle amb matrícula... , motiu pel qual sol·licita que s'anul·li el deute que se li reclama en el procediment d'embargament corresponent a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica d'aquest vehicle. A aquest efecte, aporta auto dictat el 21 de gener de 2016 pel Jutjat de primera instància nº 17 de Barcelona, en el procediment d'execució de títols judicials... , la part dispositiva del qual obliga al que va ser cònjuge de la interessada perquè procedeixi: *"(...) a suscribir los documentos necesarios para poner el vehículo a su nombre."*

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La recurrent impugna la resolució de l'IMH, dictada en l'expedient... , sol·licitant l'anul·lació dels embargaments duts a terme com a conseqüència dels procediments de constreyniment encaminats al cobrament dels deutes tributaris corresponents als períodes impositius compresos entre 2010 i 2015 per l'impost sobre vehicles de tracció mecànica al no considerar-se subjecte passiu-obligada tributària. Des d'aquesta última perspectiva, cal ressaltar que l'article 94 del RD legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, respecte d'aquest impost, disposa que són subjectes passius les persones físiques o jurídiques i les entitats a que es refereix l'article 35.4 de la LGT a nom de les quals consti el vehicle en el permís de circulació.

A més, l'art. 96 estableix que l'impost es merita el primer dia del període impositiu i l'import de la quota de l'impost s'ha de prorratejar per trimestres naturals, en cas de baixa

temporal per sostracció o robatori del vehicle, des que es produeixi aquesta baixa temporal en el Registre públic corresponent, o per baixa definitiva.

Així, cal significar que, de conformitat amb l'establert a l'art. 92 del Text refós esmentat l'impost grava la titularitat dels vehicles aptes per circular per les vies públiques, qualsevol que sigui la seva classe i categoria i es consideren aptes per circular aquells que es trobin matriculats en el registre públic corresponent i en tant no hagin causat baixa.

En conseqüència, en centrar la Llei el fet imposable de l'impost en el permís de circulació del vehicle i en la consegüent inscripció en aquest registre, no hi ha prou perquè el subjecte passiu quedi alliberat de la seva obligació de contribuir encara que ho hagi traspasat a un tercer, sinó que és necessari que l'eventual canvi de titularitat es notifiqui a la Prefectura de Trànsit i es faci el canvi de nom en el registre corresponent o, si escau, es procedeixi a donar de baixa al vehicle, no suplint tal obligació l'establert a l'acta de vista de 19-11-2012 relativa al procediment de modificació de mesures de divorci els acords del qual van ser aprovats pel Jutjat de primera instància 17 de Barcelona, ni el que es disposa per l'auto de 21 de gener de 2016 dictat pel mateix òrgan judicial, ja que se circumscriuen a obligacions de fer, els incompliments de les quals s'han de dirimir en l'àmbit de la jurisdicció civil.

En el present cas, segons es desprèn de l'expedient administratiu, la recurrent ha estat titular del vehicle amb matrícula... de Barcelona des del 21-12-2006 fins al 28-12-2015, data en la qual s'ha donat de baixa definitiva al vehicle. Per tant, era subjecte passiu i obligada tributària de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica durant els exercicis controvertits i, més particularment, des de l'1 de gener de 2007. No es pot doncs qüestionar-se la seva condició de deutora de l'impost havent de complir amb les obligacions tributàries corresponents en els terminis establerts en l'ordenament jurídic.

Segon.- Ara bé, en aquest impost, perquè aquesta situació pugui donar-se, és imprescindible que l'Administració dugui a terme les funcions de liquidació, tendents a la quantificació concreta dels imports deguts, mitjançant els actes administratius de liquidació la notificació de la qual permeti el seu compliment amb el pagament corresponent en el temps previst en la llei.

En efecte, és un requisit d'eficàcia dels actes administratius, en el que ara interessa, la seva notificació d'acord amb l'ordenament jurídic. En aquest sentit, té establert el Tribunal Suprem que *"La notificació consisteix en una comunicació formal del acte administratiu,*

de la que hace depender su eficacia, constituyendo una garantía para el administrado o, en este caso, del contribuyente, en cuanto hace posible el exacto conocimiento de su contenido y permite a aquél actuar frente a la decisión administrativa que comporta a través del ejercicio de su oportuna defensa" (STS de 10 de gener de 2008), ratificant que aquesta notificació és una obligació legal de l'Administració "...que dimana de la doctrina general de la eficacia de los actos administrativos y de las garantías constitucionales de todo ciudadano" (STS de 12 de gener de 2008).

Recordant el Tribunal Constitucional que *"el cumplimiento de los requisitos y condiciones legales para practicar la notificación tienen relevancia constitucional en cuanto que son garantía de que el ciudadano conocerá el acto o resolución que le afecta y, en consecuencia, ejercer adecuadamente su derecho de defensa"* (STC 111/2006). És a dir, les notificacions tenen com a finalitat bàsica i fonamental la de *"lograr que el contenido del acto llegue realmente a conocimiento de su natural destinatario, en toda su integridad sustantiva y formal y en una fecha indubitada susceptible de efectuar el cómputo..."* (STS de 14 d'octubre de 1992).

En compliment exacte d'aquesta garantia, regula la LGT a l'article 102 el sistema de notificacions dels actes administratius tributaris, exigint que ho sigui, amb caràcter general, de forma individual i domiciliària encara que establint concretes excepcions que responen a la funció que li és pròpia, d'acord amb les sentències transcrites.

Respecte d'aquest impost, estableix l'article 97 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals que *"La gestión, liquidación, inspección y recaudación, así como la revisión de los actos dicados en vía de gestión tributaria corresponde al ayuntamiento del domicilio que conste en el permiso de circulación del vehículo"*, de manera que no cap sinó afirmar que les funcions de quantificació de les quotes tributàries i la seva recaptació corresponen a l'ens local en els termes exposats. Conseqüència d'aquesta afirmació és, per tant, la necessitat de notificació dels actes administratius en els quals es quantifiqui l'impost i d'aquells que ordenin el cobrament. I si bé els actes administratius encaminats al cobrament de les quantitats degudes van ser notificats d'acord amb l'establert en la LGT, article 102, no es desprèn de l'expedient administratiu d'actuacions que es realitzessin les notificacions de les quotes tributàries exigides en constrenyiment. En efecte, la LGT, a la qual es remet en matèria de notificacions les ordenances fiscals generals vigents en els períodes impositius controvertits, estableix a l'article 102.3, paràgraf primer, que *"En los tributos de cobro periódico por recibo, una vez notificada la liquidación correspondiente al alta en el respectivo registro, padrón o matrícula, podrán notificarse colectivamente las*

sucesivas liquidaciones mediante edictos que así lo adviertan.” La llei estableix, així, un sistema particular de notificacions per determinats actes administratius de liquidació de certs impostos locals que exigeix el compliment d'unes condicions ineludibles per garantir la funció de garantia dels drets dels administrats. En particular, la Llei exigeix que la notificació de la quota corresponent a l'alta en el padró, registre o matrícula ha de ser individual i no col·lectiva, podent afirmar-se que, en cas contrari, patiria de nul·litat per ser contrària a l'ordenament jurídic.

En el cas particular sobre el qual el Consell Tributari té ara que pronunciar-se, no consta de forma expressa aquest extrem ja que el recurs es planteja respecte d'un embargament realitzat dins del procediment de constrenyiment iniciat com a conseqüència de la falta de pagament del tribut en període voluntari, procediment de constrenyiment que sí va ser notificat d'acord amb la Llei com ja ha quedat assenyalat. Aquesta circumstància no modifica l'exigència legal de notificació individual de la primera liquidació deguda per la persona que insta.

En efecte, aquesta última va adquirir el vehicle el 21-12-2006 el que significa, als efectes d'aquest impost, que es va haver de produir l'alta en el padró corresponent en el primer període impositiu nascut després d'aquesta adquisició. La conseqüència d'aquesta situació és clara: en compliment de l'article 102.3, paràgraf primer, de la LGT l'Administració havia de procedir a la notificació individual i domiciliària de l'acte administratiu de liquidació de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica com a requisit i pressupost legal necessari perquè es pogués exigir el seu compliment i, sobretot, perquè fes efecte quant a la possible notificació col·lectiva de les quotes liquidades en els períodes impositius següents.

La notificació de les providències de constrenyiment i de les corresponents als embargaments, realitzada legalment tal com es desprèn amb claredat de l'expedient, no esmena el defecte originari del que patien en ser dictades en contra de l'establert en la pròpia LGT que disposa que és causa d'oposició a la providència de constrenyiment, entre d'altres, la falta de notificació de la quota tributària que s'exigeix executivament (article 167.3,c,) i si bé la reclamant dirigeix la seva pretensió contra l'embargament no cap el menor dubte que implícitament està oposant-se al procediment de constrenyiment, sent procedent entrar a analitzar la concurrència dels pressupostos materials i formals necessaris per iniciar el citat procediment per afectar a la posició essencial del subjecte passiu respecte del deure de contribuir establert en la llei.

No es tracta, doncs, d'una falta de notificació que pugui ser esmenada de manera espontània per l'obligat tributari amb qualsevol tipus d'actuació relacionada amb el deute liquidat sinó d'un pressupost legal necessari perquè s'entenguin vàlides les notificacions col·lectives posteriors que comporten, per la seva pròpia naturalesa, la necessitat d'un coneixement directe i personal de la primera quota a satisfer respecte de la realització del fet imposable realitzat després de l'alta en el padró.

Així es dedueix de la STC 73/1996 en la qual s'admet la constitucionalitat de la notificació col·lectiva sempre que es refereixi, en primer lloc, a *“liquidaciones de tributos de cobro periódico por recibo; en segundo lugar, que la misma vaya precedida del alta en el respectivo registro, padrón o matrícula; y, en tercer lugar, que sólo quepa respecto de la segunda y ulteriores liquidaciones, pues la primera se ha de notificar personalmente...”*, afegint que són raons d'eficiència en la gestió tributària les que avalen la seva legitimitat constitucional tenint sempre present que es tracta de *“liquidaciones de tributos de cobro periódico por recibo que, de manera automática, han de girarse periódicamente sin variación ni modificación en sus elementos esenciales respecto de la primera liquidación notificada personalmente... En suma, la necesaria protección de la eficacia de la actuación administrativa (art. 103.1 CE), en orden a la gestión de estos tributos, hace compatible la previsión del art. 124.3 LGT, siempre que se entienda en los términos anteriormente expuestos, con las exigencias derivadas del art. 24.1 CE.”*

En el cas que ara interessa, en cap moment la recurrent ha realitzat activitat alguna relacionada amb el pagament dels deutes tributaris reclamats en període voluntari a través de la seva notificació col·lectiva sense que càpiga, així, entendre que s'ha donat per notificada, possibilitat aquesta que deu, fins i tot, qüestionar-se per la naturalesa i finalitat que cal atribuir a la notificació individual exigida legalment per entendre que pot aplicar-se el sistema de notificació col·lectiva en el sentit esmentat.

Per la qual cosa, es pot afirmar, en el sentit en què ho ha fet el Consell Tributari en l'informe 67/2005, entre d'altres, que *“Es atendible, sin embargo, la reclamación de la recurrente en el sentido de que el Ayuntamiento de Barcelona no le notificó la liquidación correspondiente al alta en el padrón del impuesto para su pago en voluntaria, y que el primer requerimiento recibido lo fue para exigir el pago en periodo ejecutivo, incumpléndose lo dispuesto en el artículo 124.3 de la Ley General Tributaria de 1963. por lo que es preciso anular la providencia de apremio recurrida...”*

En aquest cas, d'acord amb l'exposat, han d'anul·lar-se les actuacions i actes administratius realitzats per l'Administració per a la liquidació i el cobrament, en període executiu, dels deutes controvertits al no constatar-se de forma expressa en l'expedient que s'hagi notificat la corresponent alta en el padró, any 2007, sense que la recurrent hagi realitzat cap activitat conduent al pagament, reconeixement o reclamació respecte de la seva quantia, tot això sense perjudici que es puguin liquidar i notificar les quotes no prescrites.

Per tot això,

ES PROPOSA

Estimar en part el sol·licitat per l'obligada tributària anul·lant tots els actes administratius de liquidació de l'IVTM, notificats col·lectivament així com els corresponents als procediments de constrenyiment iniciats com a conseqüència del venciment dels deutes tributaris anul·lats, amb pràctica de noves liquidacions no prescrites que seran objecte, si escau, de compensació.